

PETŐCZ ANDRÁS

Juhász Gyula: Üzenet Annának

Nem tudtam, milyen a haja színe,
de azt pontosan tudtam, milyen a nyár,
kérem, hogy ne jöjjön többet ide,
a megizzadt ucca *valakire* vár,

de az nem lehet, Barátném, Maga.

Ahogy az arcát végigsimítom!
Vérszínű szája a tenyerembe búvik.
Magamban Magát a szeretőmnek hívom,
s azt várom, végre a karjaimba hullik,

mint korai nők siserehada.

Párizsban rám vár a rue du Chat-qui-Peche,
Magából lehet még elegáns modell,
a szoknyája alá a férfi szem beles,
majd abszintot iszik, ha éppen van kivel,

s Magára mászik sok hájas tulok...

Túl sokat vár el, vagy én várok sokat?
A Bibliában a megismerés...
Ne mérlegeld, ne latold magad,
ha mindent odaadsz, már az is kevés,

Magáért, Barátném, el nem pusztulok.

Juhász Gyula: Jegyzet az Anna című vershez

Egy újabb verset írok, újabb szomorú verset,
végigkөрmölöm megint ezt a mostani estét,
kicsit unom már ezt az egyoldalú szerelmet,
érinteni akarom, és érezni a testét.

Dadogok itt, írok a hajáról meg a nyárról,
jambusokat kopogok arról, milyen a hangja,
miközben nem tudok semmit sem az illatáról,
és milyen, ha a bőröm a bőrét simogatja.

Történt, hogy a tenyeremben éreztem a seggét,
aztán eltolt magától, én meg zavarban voltam,
s játszottam jó fiút, ő meg a törékeny szendét.

Ha Annát nem tudom végre ölelni magamhoz,
s az első mozdulat kudarcot kudarokra halmoz,
akkor hiába minden: pusztulok megokoltan.

Juhász Gyula: Naplójegyzet Annáról

Úgy látom, Annánál semmi esélyem,
kedvetlen, rideg, ha velem beszél,
meg nem érinti őt a szenvedélyem,
ahogy sziklát sem mozdít meg a szél,

néha már veszekszünk, öreg házások,
pedig soha nem volt hozzá közöm,
félrebeszélék, mint kinek láza sok,
ez szenvedés csak, nincs benne öröm.

Bármit is írhatok, nagyon jól tudom,
szaporodhat szépen a papírhalom,
mégsem nyerhetem el a szerelmét,

pedig nem volt ő versemben semmi sem,
játékunkat így biztos végigviszem,
s ez nála is fontosabb lehet még.

